

Mijn brief aan jou, lieve lezer,

'Als ik hiervan genees, dan schrijf ik een boek.'
Ik zou vertellen over de strijd, over hoe ik die met twee vingers in de neus had geleverd. Vooral dat laatste, want ik had aan de start nooit kunnen voorspellen hoe zwaar het zou zijn.

Toen bleek dat er geen genezingskansen waren, besefte ik dat dit verhaal ooit zou stoppen. Ik zou niet wachten op die 'als'. Ik leef nu. Ik vertel nu mijn verhaal. Om voor een stukje te blijven verder bestaan - whatever happens.

Dit boek mag je lezen als een plakeboek, vol kleine en grote verhalen, brieven, illustraties, en beelden. Het is een uiterst persoonlijke boek, zorgvuldig samengesteld met de liefste mensen om me heen. Dit boek omvat geen leven lang, het belicht een stukje ervan. Het werpt een licht op mijn leefwereld. Het bevat de liefdes, de lichtpuntjes en de levenslust tijdens de zware maanden die ik doorworsteld heb sinds de diagnose van baarmoederhalstkankeer.

Dit boek is in de eerste plaats een houvast voor mijn kinderen. Opdat zij kunnen lezen hoe hun mama is, en was. Opdat ze zouden weten hoe ze ter wereld kwamen en welke muzikenummer voor altijd aan hen verbonden is. Opdat zij weten dat ik iedere nanoseconde van deze reis aan hen gedacht heb.

Dit boek is er ook om een stukje dankbaarheid achter te laten voor de kleine dingen des levens. Om te inspireren, om te bezielen, om even stil te staan bij de schoonheid

van alledag. Ik hoop jou met mijn verhaal te motiveren om een fractie van een seconde langer te genieten. Om even een versnelling lager te schakelen en niet met 200 per uur door te razen. Even stilstand.

Stop onderweg af en toe. Laat het uitzicht je adem benemen. Schrijf brieven, maak foto's, laat foto's maken, leg vast - voor altijd. Het leven is mooi, zo mooi. Pak elkaar nog eens stevig vast, strakes. Koester je kinderen, je partner, je vrienden en familie. Laat je helpen. Droom je ergens van, doe het dan. Wacht niet op morgen. Licht er iets op je lever, spreek het uit. Alleen zo kom je vooruit. Zie je iemand graag, spreek het uit. Alleen dan leef je voluit.

Als er één ding is dat dit leven me geleerd heeft, dan is dat het volgende:

Pak het leven, elke dag!

Volg je hart.

In alles wat je doet.

Ik ben gelukkig.

'Als ik hiervan genees, dan ben ik de gelukkigste vrouw ter wereld.' Maar nu, nu is het ook al goed.

Liefs, Lara

Inhoud

Mijn brief aan jou 4

Moeder. Kloek. 8

Zwanger³ 11

Geluksbrenger 12

Bijzondere brief 14

Mijn snoepje 18

Onrust en adrenaline 24

Gelukskind, ik 26

Insta mom 28

Lichtpuntjes by Lara 29

De ellende weg lakken 30

The good, the bad, the ugly 34

Ik zal, ik wil, ik kan 38

Broodnodig uitstrijkje 41

Scan for life 42

9 oktober 2020 44

Bed van kaarsen 49

Oneerlijke strijd 51

Gender reveal 54

TO BE by Lara 58

Midweek gasthuisberg 59

Bijzondere brief 62

Preggatini please 64

Cover-up 66

Crowdfunding 70

Van de wereld 70

Donordate 71

Mijn klavertjevier 77

Magic meters 82

Moedermelk 86

Gezinsgeluk 88

Pandemie miserie 90

Lichtpuntjes by Lara 91

Op het randje 92

All I want for Christmas 94

Liefde bijtanken	96
Aller-retour Leuven	98
Picture (im)perfect	100
I do, I do love you	106
Memory box	118
Honeymoon	120
Perfecte plaatjes	121
Vreugdedansje	123
Een beetje magie	123
Tijd inhalen	126
Eindelijk samen	128
Mijn beer	131
It takes a village	140
Doodgewone dagen	142
Mijn zonnetje	145
<i>Lichtpuntjes by Lara</i>	150
Ik word meter	151
Vastberaden	154
Roze bril	156
<i>Bijzondere brief</i>	153
Verdomme	159
Kort kopje	161
Eenzaam	162
Lang zal ze leven	164
De oude Lara	165
Stoppen met chemo	166
Zes jaar mama	167
Mama, ik hou van je	169
<i>Bijzondere brief</i>	171
Pijn	173
Dank je x 1000	174
Van Lara voor Ine	176
Van Ine voor Lara	177
Tijdslijn	178
<i>Lara by Lara voor jou</i>	180

Moeder. Kloek.

Ik wil jullie meenemen naar het jaar 2015. Het jaar dat ik moeder werd.

Had je me zes jaar geleden verteld dat ik de moederkloek zou zijn die ik vandaag ben, dan zou ik je niet geloofd hebben. Net zwanger was ik, van onze eerste dochter. Philippa. Vastberaden om carrière te maken, en daarnaast te goochelen met het moederschap. Het mama-zijn zou perfect in te plannen vallen naast mijn andere activiteiten.

Met Philippa werd ik voor het eerst mama. We beleefden een onbezorgde kraamtijd, toen nog in ons knusse appartement in Leuven. Ik genoot van onze momenten samen, maar was ook gelukkig toen ik na drie maanden mijn werk weer mocht oppikken. Terug onder de mensen komen, niet alleen flesjes geven, luiers verschonen en dutjes reguleren. Philippa toonde me andere facetten van mijn bestaan, en ik bewandelde mijn nieuwe pad in stijl (en fashionable sneakers).

Twee jaar later werd ik zwanger van Romée. We hadden het ongelofelijke geluk om, net als vorige keer, onze kinderwens zonder wachten te zien groeien. Door de ziekte van mijn mama (zij kreeg in 2016 de diagnose van ALS) was ik het begrip 'tijd' reeds anders gaan bekijken. Ik besloot om mijn zwangerschaps- en moederschapsrust volledig op te nemen na de geboorte van onze tweede dochter. Het was geen zorgeloze zwangerschap, wel een met veel kwaaltjes, maar Romée was wel een droombaby. We genoten volop.

Het moederen, ik werd er gaandeweg steeds beter in. Ik voelde feilloos aan waar mijn handen zich over moesten ontfermen. Na zes maanden thuis met Romée (en drie maanden met Philippa, want de kraamperiode omvatte de zomervakantie) zette ik mijn loopbaan on hold om als mantelzorger voor mijn mama te werken. Ze had me nodig, en ik reisde met veel liefde heen en weer tussen haar stek en mijn eigen gezin.

'Zorgen voor' ging me steeds beter af.

De grote droom om een gezin van vijf te hebben bleef in mijn gedachten sluimeren. Geregeld fantaseerden Steffen en ik over een derde kind, en de uitkomst van onze gesprekken was altijd dezelfde: we zouden wel zien. Kort voor we in de zomer van 2020 naar Italië trokken, ontdekte ik dat mijn wens in vervulling was gegaan: we zouden met

vijf zijn, binnenkort. We hadden geluk, wederom. Ik zou ook deze keer voor de volle honderd procent genieten van mijn zwangerschap. Ik zou ieder moment documenteren, mijn ervaringen online delen, en mijn groeiende buik wekelijks fotograferen. Het werd een ander verhaal.

Ik beleefde drie verschillende zwangerschappen, drie verschillende bevallingen. De geboorteverhalen van onze kinderen heb ik steeds neergepend, opdat ik ze nooit zou

vergeten. Ze zeggen soms dat de geboorte van een kind iets zegt over zijn karakter, over het verdere verloop van zijn leven. Ik weet niet of dat waar is, maar dat onze kinderen elk hun eigen verhaal hebben, elk hun eigen plek in ons gezin, dat is een zekerheid.

Ik beleefde een bevalling met inleiding en epidurale (Philippa), een natuurlijke bevalling (Romée), en een geplande keizersnede (Gabriel). De verschillende belevingen staan in dit boek uitgetekend – geschreven in 2015, 2018 en 2020. Ik neem jullie graag mee doorheen de reis van het moederschap, en bovenal langsheen de onverwachte wendingen die ons leven in het afgelopen jaar heeft gemaakt. Enjoy the ride!

Het leven lachte ons toe, in de zomer van 2020. En wij, de Vivi's, wij lachten terug.

Zwanger³

Eind juni 2020. Gabriel kondigt zich aan nog voor we er erg in hadden. Ik heb alle symptomen die wijzen op een zwangerschap. Ik voel me niet optimaal, ben zelfs al een keer flauwgevalen bij de schoonheidsspecialiste. Ik wijt het aan het urenlang dragen van een mondmasker en vijfendertig graden buiten.

De zwangerschapstest die ik doe, is negatief. Ik laat toch bloed afnemen om zeker te zijn. De huisdokter belt kort daarop: ik ben acht weken zwanger. Ik verstop mijn buikje op het strand van Forte dei Marmi en in mijn hoofd weerklinkt: 'Mama van drie, mama van drie, mama van drie.' Een maand later laat ik de NIPT-test afnemen en ik wacht ongeduldig.

Een week later bel ik zelf al eens naar het ziekenhuis, want ik had een melding gekregen dat het resultaat beschikbaar was. Alleen zat er geen bijlage in mijn mail. De receptioniste die ik aan de lijn krijg, is erg behulpzaam en biedt aan om mijn resultaten op te zoeken. Ik hoor haar vingers tokkelen en een aantal muisklikken later geeft ze aan ze te hebben gevonden. Ik hou mijn adem in. Ik ben klaar om te horen welk geslacht ons kindje zal hebben.

Het antwoord is anders dan ik verwachtte. De receptioniste vertelt me dat de resultaten inderdaad binnen zijn, maar dat ze die niet via de telefoon mag doorgeven. Ze zou mijn gynaecoloog vragen om me zo snel mogelijk terug te bellen. Ik weet niet of de stem aan de andere kant van de lijn anders klonk dan aan het begin van ons gesprek.

De volgende ochtend, op vrijdag 31 juli 2020, krijg ik een telefoontje van het Sint-Franciscusziekenhuis te Heusden. De gynaecoloog draagt me op om in de namiddag op consultatie te komen om de bevindingen van de test te bespreken. Philippa staat naast me in de dressing. Ik begin te hyperventileren en kan alleen maar uitbrengen: 'Mama moet papa bellen, mama moet papa bellen, er is iets met de baby.'

Ik bel Steffen. Die vertrekt onmiddellijk van zijn werk terug naar huis. Ik bel Ine op. Die staat op het punt het zwembad in te duiken, maar ze haast zich richting Beringen met haar badpak onder haar kleren. Met drie zitten we verdwaasd in de zetel in de woonkamer. Er zou iets zijn met de baby. Ik vloek en ik huil. Ik wil zo graag dat ons kindje gezond is. Waarom toch...?

Geen haar op mijn hoofd dat er toen aan dacht dat via de NIPT-test ook ‘nevenbevindingen’ in mijn bloed gevonden konden worden – zoals kanker, bij mezelf.

Steffen stelt gerust. Ine huilt mee. We drinken een latte met vijf ijsblokken, en een uur later stamel ik – rationeel als ik ben – dat het maar goed was dat die test bestaat. Dat het dáárom is dat we hem doen: ‘voor als er iets mis is’. Dan weten we het tenminste, dan kunnen we ons voorbereiden.

De rest van de dag breng ik nagelbijtend door in de zetel. We worden in Heusden verwacht om 15.30 uur en vertrekken ruim op tijd. Het wachten is verschrikkelijk. De onzekerheid is bijna onleefbaar. Niet weten wat ons te wachten staat, is beangstigend. Op de dag dat ons leven veranderde, én in de weken/maanden die volgen.

Geluksbrenger

Steffen en ik wandelen de consultatieruimte van de gynaecoloog binnen. Elk mogelijk scenario is intussen al door ons hoofd geflitst. Het scenario dat er met mij iets aan de hand zou zijn, dat echter niet. Al snel blijkt dat de resultaten van de NIPT-test zelfs niet geanalyseerd waren, omdat mijn eigen bloedwaarden (en dus mijn DNA) sterk afwijkend bleken. De dokters zouden een zoektocht starten in mijn lijf.

Weken later bleek de baby niet alleen oké, de baby in mijn buik bleek mijn geluksbrenger. Hij zorgde ervoor dat we iets ontdekten dat we liever niet ontdekt hadden. Zonder de baby in mijn buik had ik langer onwetend rondgelopen, tot de pijn in mijn been al te groot zou zijn geworden.

Gabriel werd mijn geluksbrenger. En eens de diagnose er was, zorgde hij er bovendien ook voor dat ik volhield, iedere dag dat mijn stramme lijf het net iets harder liet afweten. Gabriel trok me door de weken en maanden na de diagnose. Hij was altijd bij me, bij ieder slechtnieuwsgesprek, bij iedere scan, bij iedere mokerslag. Hij sleurde me erdoor, net als mijn meisjes, want hen zien lachen is goud waard.

Door de ziekte van mijn mama mee te maken, ben ik bovendien gaan inzien dat alleen mijn broer me voor de volle honderd procent begrijpt. Hij begrijpt de pijn die er is voor

mijn moeder. Hij kent me al een leven lang. Ik heb niet enkel een bloedband met Gertjan, ik heb een fantastische band met mijn broer. Door wat wij nu meemaken, voel ik hoezeer dat het verschil maakt.

Mijn gezin is mijn geluk. Mijn kinderen mijn rijkdom. En ik ben een echt familiemens.

Ik hoop vurig dat onze kinderen een even centrale plek zullen hebben in elkaars leven en dat ze er voor elkaar zullen zijn. Onze kinderen zijn drie verschillende persoonsjes. Naargelang de uiteenlopende karakters zullen ze bij elkaar terechtkunnen voor uitgebreide babbels of net een stilzwijgende blik. Als één iemand niet bereikbaar is, dan kan de ander worden opgebeld.

Ik hoop dat ze er altijd samen zullen staan.
Dat ze elkaar geluk brengen. Dat vind ik mooi.
Dat idee stelt mij gerust.

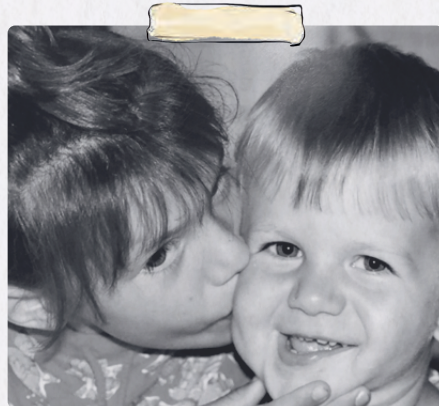
Liefste zusje,

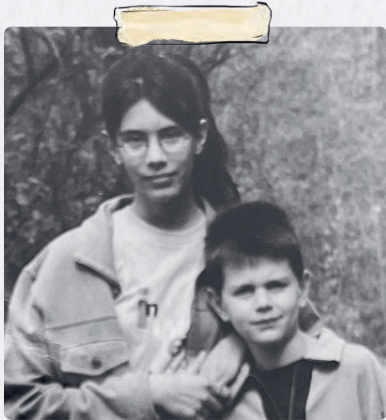
Als wij praten dan ben jij 90% van de tijd aan het woord, en ik 10%. Dat voelt vertrouwd, en dat interesseert mij het meest.

Toen ik jou op de zwaarste avonden in het ziekenhuis kwam vergezellen, waren de rollen eerder omgekeerd. Ik kwam met sushi aan jouw bed zitten, jij viel in slaap tussen de verhalen door. Je vroeg me om te vertellen, over mij, over Laurence, over mijn werk. En dan sprak ik, met mondjesmaat.

We hebben elkaar in alle omstandigheden gezien. Toch was het erg confronterend om je toen zo afgepeigerd te zien, met diepe zwarte wallen. Je zat op een avond in december diep in de put, want Philippa had gehoord dat de bestralingen niet aansloegen. Ik kon toen niets doen, niets zeggen, niets veranderen, er zijn was genoeg. We moesten niets zeggen, want we dachten hetzelfde.

Jij kan doemdenken, maar dat duurt maximaal tien minuten. Je staat meestal niet lang stil bij slecht nieuws, je bent liever positief. Op dat vlak heb ik wel wat van je weg. We kunnen hard en rationeel zijn, maar ook een tikkeltje naïef. Als jij een waterkans hebt, dan hou je je daaraan vast. Ben je vandaag kotsmisselijk, dan zal je morgen weer carpaccio eten als het kan. Je vergeet snel, je kan snel verdergaan. Dat is een ongelofelijke kracht.

Er is geen dag dat jij niet gelukkig bent geweest. Het geluk druipt ervan af. Ik ken jou als optimist, zelfs met deze ziekte. Jij bent spontaan en hebt het hart op de tong. Meer zoals ons mama: 'losgehen en springen op tafel'. Ik heb eerder het introverte kantje van onze papa geërfd.

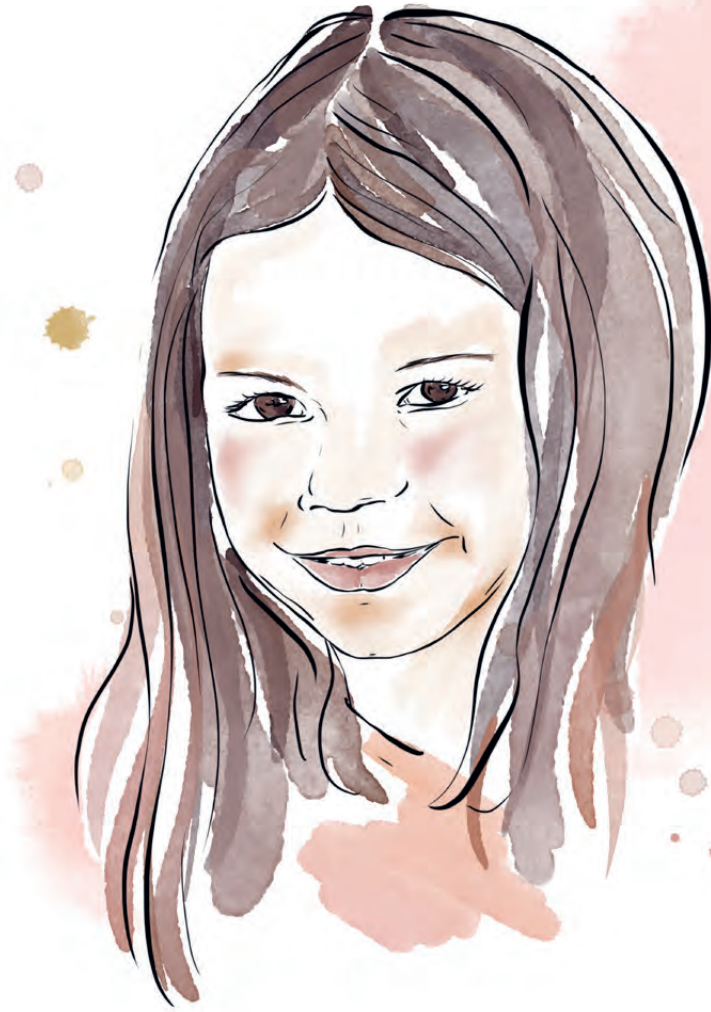
Hart op de Tong

Lieve Larrie, we zijn altijd heel close geweest. Jij bent de beste mama die ik ken. Philippa was het eerste babytje dat ik ooit heb vastgehouden. Alles heb ik van jou geleerd: luiers wisselen, flesjes geven, rechtop houden voor een boertje. Ik heb maar één leermeester, en dat ben jij.

Laurence en ik kregen de eer om Gabriel een tijdlang ieder week-end onder onze vleugels te hebben. We hebben hem kunnen vertroetelen, voor hem kunnen zorgen, en die band is voor het leven. Voor mij is jullie manier van opvoeden een mooi voorbeeld.

Wij zijn dan ook buitengewoon trots dat jij de meter wilt worden van ons eerste kindje. Als hij ook maar een fractie meekrijgt van de positieve mentaliteit van zijn meter, dan ben ik een gelukkig man.

Dikke kus, je broer

Philippa

↓ Solo
N grande
↓ AMORE

Steffen is grote fan van de voetbalploeg Juventus FC, en dus wordt dit nummer automatisch veel gezongen. Als onze kat niet al Juve heette, dan was dat Philippa's naam geworden. ;-)
Een nummer vol vuur en passie, voor de liefde van ons leven.

Forza la juve la juve la juve ale'
E' bianconera la bella signora
Ale' la juve la juve la juve ale'
Solo la juve e' magica juve ale'
Forza la juve la juve la juve ale'
E' bianconera la nostra bandiera
Ale' la juve la juve la juve ale'
Solo la juve e' grande la juve ale'
JUVE
JUVE
JUVE
JUVE

- Juventus theme song

Open | Search | Scan

www.lannoo.be/lara-playlist

Mijn snoepje

Toen ik Steffen in 2012 leerde kennen, wist ik al vrij snel dat dit de papa zou zijn van mijn kinderen. We zaten op dezelfde golflengte en wilden dezelfde dingen in het leven. In september 2014 was het zover. Ik was nog maar net gestopt met de pil en wachtte braaf op mijn eerste menstruatie. Die is echter nooit gekomen. Acht weken later was ik op een ochtend misselijk en een zwangerschapstest later, ontdekten we dat het geluk aan onze kant stond. Al overviel ons ook eerst een gevoel van paniek. Is dit wat we wilden? Ben ik echt zwanger? Ik dacht dat je minimaal een half jaar moest proberen voor het ook effectief zou lukken. Kunnen we dit financieel aan? Tijd genoeg om ons hierop voor te bereiden. 16 juni 2015 was ik uitgerekend van een meisje.

Op 6 juni speelde Steffen zijn favoriete ploeg Juventus tegen Barcelona, de Champions League finale. Ik ging bij mijn schoonzus Inne een filmpje kijken. Ik had die dag al heel de tijd last van lage rugpijn, een zeurende maandstondenpijn. Zouden het al weeen zijn? Het ging ook niet weg, het bleef gewoon de hele tijd aanhouden en deed pijn. Ik stuurde 's avonds nog naar Steffen dat hij niet te veel moest drinken, want je weet maar nooit. Mijn schoonzus Inne en ik keken gezellig een film en tetterden erop los. Tegen middernacht ging ik naar huis en stuurde ik Steffen toch nog maar eens dat hij zeker veel watertjes tussendoor moest drinken, maar dat de rugpijn ineens weg was.

Ergens die ochtend kwam hij thuis van een teleurstellend avondje. Juventus had verloren. Gelukkig maar, want anders hadden ze het kot afgebroken en denk ik niet dat hij bij de bevalling aanwezig zou zijn geweest. Om stipt 8 uur verloor ik wat bloed. Ik was totaal niet in paniek, nam een douche en belde het ziekenhuis op. Ze wilden geen risico's nemen dus ik kon beter even langskomen. Eerst wilden ze me niet aan de monitor leggen omdat ze met mijn minibuikje dachten dat ik minder dan vier maanden zwanger was. Maar nee hoor, ik was 38 weken en 5 dagen ver.

Ik werd aan de monitor gelegd, maar behalve af en toe een harde buik was er eigenlijk niks verontrustend te zien. Ik had wel minder vruchtwater. Ze vroegen of ik vocht had verloren of iets gemerkt had. Maar ik had eigenlijk een perfecte zwangerschap met een minimum aan kwaaltjes gehad. Ze wilden geen risico's nemen en braken mijn water. Een van de vroedvrouwen kwam tegen ons zeggen: 'Jullie worden vandaag of morgen mama en papa.' Ik polste nog even dat het zeker vandaag zou zijn omdat ik op de proefdruk van de geboortekaartjes 7 juni 2015 had gegokt en ik het wel heel grappig zou vinden als het effectief juist was.

Ondertussen was het 11 uur en braken ze mijn water. De weeën kwamen langzaam op gang. Om 15 uur had ik 5 centimeter opening en zag ik lijkkleek van de pijn. De vroedvrouw vroeg of ik een epidurale wilde, maar ik weigerde. Ze vroeg me waarom, maar ik wist eigenlijk niet echt waarom. Ik had altijd gezegd dat ik op het moment zelf zou beslissen. Ze verzekerde me dat de weg nog lang was en dat ze toch aanraadde om een epidurale te nemen. Gelukkig luisterde ik naar haar. Het was zondag en voor de anesthesist van wacht was gearriveerd, had ik bijna iemand iets aangedaan, zoveel pijn had ik. Dat half uur leek een eeuwigheid te duren. Steffen ontpopte zich in die tijd als de perfecte push-partner. Hij ging achter me liggen en wees me op alles wat we samen hadden geleerd bij de prenatale kine. Dit werkte gelukkig en zo hield ik het iets makkelijker vol.

Om 18.30 uur had ik 10 centimeter opening maar mocht ik nog niet persen want de baby moest nog indalen. Ik moest haar nog even 'ophouden'. Ik dacht dat ik ging sterven. Ik had niks van energie meer over in mijn lichaam. Ik had heel die tijd niet gepompt aan de epidurale waardoor ik alles toch redelijk goed voelde. Of toch veel te veel naar mijn zin. De vroedvrouw duwde een paar keer op het pompje en 10 minuten later werd alles weer dragelijker. De baby was ingedaald en ik mocht EINDELIJK beginnen te persen.

De eerste pers was de beste die er was in de wereld, een echte verlossing. Ik mocht eindelijk alles loslaten. Daarna mocht ik nog eens persen en merkte ik dat dit me enorm veel moeite kostte. Ik schreeuwde iets van dat ik geen conditie had en het niet aankon, dat ik moe was en of ze er al niet was. De gynaecoloog verzekerde me dat alles goed was, ze zag al wat haartjes en zei dat het een klein hoofdje was. Dus even doorduwen en ze was er.

Met alle aanmoediging van Steffen die mijn hand vasthield en me enorm steunde, lukte het me maar niet. Ze haalden er de tang bij en toen werd Steffen zo wit als de muren. Niet dat ik dat zag maar de gynaecoloog vroeg ineens: 'Meneer, gaat het?' Hij bevestigde en herpakte zich. Een pers, een knip en hup daar was ze. Een klein blauw gerimpeld minimensje. Ik schrok. Maar de vroedvrouw legde Philippa skin to skin op mij.

Ik voelde de warmte van haar lijfje op mijn lichaam en voelde een liefde die ik nog nooit eerder had gevoeld. Dit was echt liefde op het eerste gezicht en een traan rolde over mijn wang.

De adrenaline maakte plaats voor een enorme rust over me.

Ik ben mama! Ik heb een dochter.

Om 19.28 uur werd Philippa Verniers geboren. Ze maakte me mama en ze was perfect. Helemaal perfect. En ik was smoorverliefd. Ze werd weggebracht samen met de papa om haar eerste kleertjes aan te doen. Toen Steffen met Philippa in zijn armen terug binnenkwam, wist ik dat ik nog nooit zoveel van deze man had gehouden dan op dit eigenste moment.

Lieve Philippa,

Jouw geboorte was op alle vlakken de start van een nieuw leven. Onze eerste dochter, ons eerste kind. De geboorte van een mensje dat zich nog helemaal moest ontwikkelen. Een karaktertje in huis dat wij helemaal mochten leren kennen en ontdekken.

Het betekende daarnaast ook de geboorte van mezelf als mama. Voor het eerst ervaarde ik wat het was om onvoorwaardelijk lief te hebben. Om door het vuur te gaan voor iemand anders. De verliefdheid die me overviel de dag dat ik jou leerde kennen was van een grootorde die ik nooit eerder ervaren had. Ze was plots, intens, vurig. Ze gaf me vleugels en samen namen we een vliegende start.

Je bent mijn eerste dochter. Mijn snoepje. Uiterlijk 100% de mama. Innerlijk neig je eerder naar de papa. De manier waarop je speelt echter, met je grenzeloze fantasie, doet me denken aan hoe ik was als kind. Wanneer je op dreef bent in bepaalde rollenspelen, zie ik mezelf in jou. De manier waarop je dingen uitlegt, heb je ook van mij geërfd: dan gebruik je je handjes en dat doe ik ook heel hard. Grappig om te zien hoe dat genetisch bepaald is. Dat is een trek van mijn mama, jouw Nana, dat overdreven enthousiast uitleggen.

Je bent een plaagstok maar dat vergeef ik je. Dat heb je van mijn papa, je opa. Nog eens extra in de wang knijpen, ook al heeft Romee al tien keer gezegd dat ze het niet wil - maar het toch écht niet kunnen laten... Ik hou ervan om te zien dat je een groot fotografisch geheugen hebt. Je tekent graag en je bent een toponderhandelaar. Je zal nooit genoegen nemen met één keek. Of één keer naar de bioscoop. Er moet altijd onderhandeld worden. Hetzelfde met kleren kiezen.

Je bent behulpzaam en je helpt mama goed. Een dagje met mama alleen zijn, is het fijnste wat er voor jou is. Sinds ik ziek ben, zie ik hoe de wereld rust op je kleine schouderjes en hoe er sinds dag 1 zwaarte in je hoofd zit. Je blijft maar vragen stellen en snaapt maar niet dat niemand mama beter kan maken.

Je hebt de introverte natuur van je papa en je hoofd zit vaak vol en vast in gedachten. Dan barst de bom, en hoe. Alleen wanneer je diep in een rollenspel zit of wanneer we samen jouw dagboek invullen, komen je gedachten en gevoelens naar boven. Elke keer opnieuw ben ik blij dat we extra ondersteuning zochten voor jou, om je hoofd af en toe leeg te laten lopen.

Lieve Philippa van me,
Je wilt ridder worden, mijn moedige, kloetke prinses.
Van mij mag jij worden wat je maar wilt. Zolang je maar in je sjen knoopt dat je de liefde van mijn leven bent en blijft.

Liefs /mama ❤️

Onrust en adrenaline

Zwanger van een derde. Wat volgt na dat eerste vage verdict, is de start van een onzekere periode. Onderzoek na onderzoek volgt.

De meisjes zien de angst in onze ogen. Hoezeer wij ook ons best doen, er hangt spanning in de lucht. We weten niet wat te denken, we hopen op het beste. Er is een kans dat het kanker is, maar er is evenveel kans dat het niets is. We weten niet hoe we met deze realiteit moeten omgaan, hoe moeten onze dochters dat dan?

Philippa is net vijf, en Romée is tweeënhalve wanneer de hemel op ons hoofd valt. Wat begrijpen kinderen van die leeftijd? We willen hen niet nodeloos bang maken halverwege de zomervakantie. Terwijl Steffen en ik dag in dag uit afspraken en onderzoeken in Leuven afwerken, worden onze kinderen opgevangen door familie. Ons vangnet blijkt groot, groter dan we ooit hadden kunnen denken.

Wij houden ons sterk, voor de kinderen, en voor onszelf. Ik ervaar, behalve een occasionele misselijke ochtend, weinig zwangerschapskwalen. We leven op adrenaline, maar onze kaars dooft langzaam uit. De vermoeidheid doet zijn intrede, na weken van onrust. We vragen alleen een babysit als het écht niet anders kan, als we eens een zeldzaam avondje uit gepland hebben, of als we naar een huwelijksfeest gaan. Tegen onze natuur in besluiten we om de meisjes twee nachten per week bij mijn papa te laten logeren. Zo kunnen wij wat broodnodige slaap inhalen.

Het gevecht dat we in onze hoofden voeren is niet min. De eerste ochtend nadat we een nacht zonder hen in huis hebben doorgebracht, voelt raar aan. Maar het geeft ook rust. Rust die we gebruiken om de week verder aan te vatten. Om een betere mama en papa te zijn in de dagen die volgen.

Philippa rebelleert. Wij tonen begrip, we worden boos, we zitten zelf met onze handen in het haar. Want eigenlijk toont Philippa alle gevoelens die wij beleven, zonder filter. Ze houdt ons een spiegel voor. Als het sociaal acceptabel was geweest, dan brachten wij onze dagen ook al schreeuwend door, of al gooiend met spullen. Romée fladdert verder, te klein om goed te begrijpen wat er om haar heen gebeurt.

We willen onze dochters deze hel niet aandoen. Maar het is geen keuze, we worden erin meegezogen. Ik voel me een verschrikkelijke moeder, want ik kan er niet zijn voor hen zoals ik dat wil. Ik heb pijn, ik ben bang.

Toen duidelijk werd dat die pijn wel degelijk het gevolg was van kanker, zijn we daar open over geweest tegen de kinderen. Philippa en Romée hoorden het woord 'kanker' al drie weken vallen in onze woonkamer, en in die van hun grootouders.

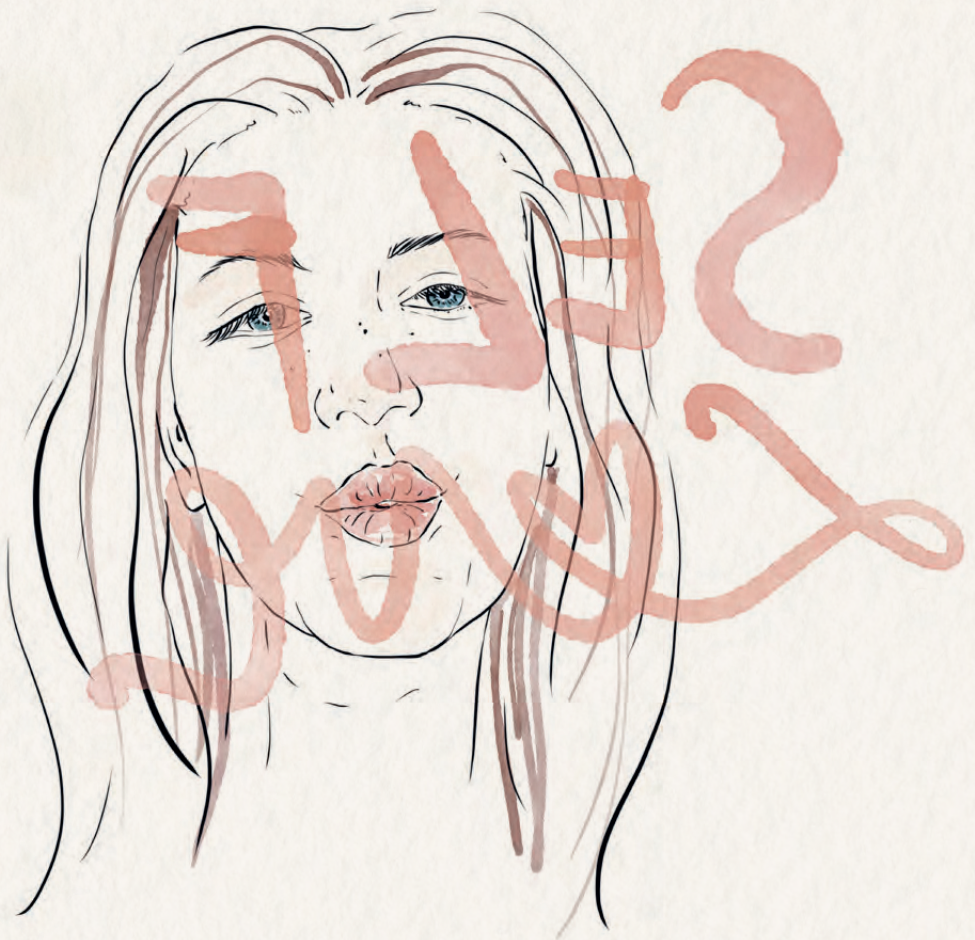
We willen hen de eerlijkheid bieden die we altijd aan de dag gelegd hebben. Het is moeilijk, maar we leggen uit. Mama zou worden behandeld. Mama zou chemo krijgen en zich soms heel ziek voelen. Mama zou genezen.

Lieve Philippa, Romée en Gabriel,

Mama is gelukkig geboren. Met de helm geboren, op een vrijdag. Gelukskind zeggen ze dan. In mijn hoofd geen ingewikkelde emotionele constellaties.

Ik zal niet (lang) blijven hangen in een negatieve vibe. Ik ga complexloos door het leven, heb dat altijd gedaan. Soms vervloek ik die extra kilo's na een lange vakantie in Italië, maar in het algemeen ben ik meer dan tevreden over mezelf.

Blij met mijn nuchter hoofd en dan pas met mijn diploma Communicatiemanagement. Blij met mijn blauwe ogen, maar vooral met mijn positieve blik. Gewapend met de overtuiging dat alles begint bij vrede nemen met jezelf. Dat is ooit anders geweest - als puber werd ik gepest omwille van mijn acne en mijn (lange) gestalte.

Ik zie mezelf graag, ja. Dat klinkt zelfingenomen, maar is dat niet net omdat de maatschappij dat voorschrijft? Dat jezelf graag zien een vorm van ijdelheid is, iets om te verachten? Ik kan alleen maar hopen dat ik jullie hetzelfde kan meegeven. Complexen? Nergens voor nodig!

Je bent perfect zoals je bent. En als je dat niet vindt, doe er dan iets aan en blijf niet bij de pakken zitten. En dan heb ik het niet over een gevecht leveren met een weegschaal, wel integendeel. Wees mild voor jezelf, zie je lijf graag, en lach elke ochtend en avond naar de spiegel. Liefde geven en gelukkig leven begint bij jezelf graag zien.

Als kind stond ik al graag in de belangstelling. Wellicht daarom ook dat ik zo genoot van mijn werk als model. Jarenlang reed en reisde ik van de ene plek naar de andere. Fotoshoots, modeshows, showrooms - ik toonde kleren en liet mezelf zien.

Geen berg complexen, maar ook geen overdreven zelfingenomenheid. Blij met mijn volle lippen. Blij met mijn durf om de dingen te benoemen.

Blij met jullie, mijn kinderen, mijn rijkdom.

Liefs
MaMa